

עא:

בהמה המקשה פרק רביעי חולין

עין משפט
גרי מצוה

לה א מ"י ט"ו מלכות
עומדת לעת הלין:
ל' ב מ"י ט"ו מלכות:
ל' ב מ"י ט"ו מלכות:
מקוהות הלכה ה:

שישה מקובצות

[6] בלע טבעה (בהמה)
טמאה כו' ג"כ ע"י
חופות מנחות ט"ט
ע"א: [5] מביע טהרה
שבו מליטמא שיש ויחזר
באוריו ו' אצ"ט שמיטמא
כלא צמיד פחיל אום
שפולעי טמאה שבתורי:
[3] ולא תריב כבוס בודים
וכתיב והואיל בביה
יבכס: [ד] ואוכל ודמיטע
דלא טמאי: [ז] הרי ע"י
במחוקן תבוכו וליטמא:
ג"כ מ"י ב"ש"י כ"י הרי הן
כפסותים בתביה וליטמא
כו': [1] תיבה מה ככך
מ"י פ"ד פ"ד שפ"ד: [1] וירל
דארם נ"י ורובו טהור.
ג"כ מ"י שבת ספ"ד ספ"ד
הוא ע"כ: [8] מצייל על
טהרה שבתורי מליטמא
תבוכו ל"ט אום: [9] הווא
טהור בהיטת חוב וירל
דעבדין ק"י:

[10] נראה דל"י מלכות טהרה
שבו מליטמא ע"י מ"י מ"י
ולפ"י שיש חזק שמיטמא
מחזיקו אום שפולעי ו'.

רבינו גרשום

ארם שפולעי על טמאה
דבכוס מליטמא. דבארמ"י
הואיל שפולעי טקיקת
החמה אפ"כ לא טמא
הגז א"י דין שפולעי
על טהרה שבתורי אצ"ט
שמיטמא לאחר שבלע
טבעת טהורה שאינה
טמאה בחזק הגוף: מה
לכ"י חזק שאינו טמא
מכבו. כלומר דין שפולעי
על טהרה שבתורי שאינו
טמא מוכן: אן מחזיקו
קאמרין. כלומר ומחזיקו
אינו קל על חזק שפולעי
כשם שארם טמא מחזיקו
כן כל חזק טמא מחזיקו
ראפ"כ ע"י על הטהרות
שבתורי ק"י וקרא קאי:
אדרבה ל"י חזק חמה.
ביחודא קא אמי כלומר
אדרבה ל"י חזק חמה
שכן טמא מחזיקו שפולעי
על טהרות שבתורי: בלוע
דלמטה מנא לן. כל"י
אשכחן שפולעי דין פ"ו
הטמאה דבארמ"י לעיל
(האובל) (אבל) בלוע
דלמטה שפולעי דין שפולעי
מנ"ל דטמאה ביהמה אינה
טמאה: ומה לעילה
שאינו כו'. כלומר שפולעי
מליטמא אחרים שבלע
למטה שעושה עיכול
כלומר וחזקו כאן אינו
דין שפולעי שלא יטמא:
וכלום עיכול למטה
כו'. כלומר ולא ק"י
הוא: אשכחן בליה דרבה
שאינו טמאה דבהמה
מנ"ל. כן עובד שמת
בתוך מליטמא דארמ"י
במחוקן הוסיף דרבה
תא דין בתוך דרבה
בין בהמה טמאה בין
בהמה טהורה טהור: מה
למה שפולעי שיהיה
בבית המנוגע רואו קל
לענין טמאה דאין טמאין
כלים שפולעי ע"י שיהיה
ככ"י אכילת פ"ד כלים
שעל בייב אבל היו כליים
הוא וכן טמאין מ"י כיון
דנקטו להו בריה שפולעי
למטה בעצמו: ואם היה
כבוש אכילתו (נרדף שיהיה)
ככ"י אכילתו פ"ד אלו

אמו און מנבו קאמרין בחובו קאמרין. מ"מ (1) מה נפש מ"מ
פריך שפיר דל"ן טעמו הטומאה כיון דגבו טהור וס' לומר
(1) דלדס נמי חובו טהור מליז ואיכא למיעדע ק"י הכי ומה כלי חרס
המוקף למד פחיל שאין גבו מליז
מליטמא (1) מליז ב(1) (מכור) על טהרה
וחזקו כפני הטומאה שבתורי מליטמא
אזני דין שפולעי חובו על טהרה שבתורי
מליטמא ו"א"ת כיון דהא דהלדס מליז
על טהרה שבתורי היינו מקל וחומר
דכלי חרס א"כ יומא דיו ולא יזיל על
טהרה שבתורי מליטמא בהיטת חוב
כמו כלי חרס המוקף למד פחיל
דמיטמא בהיטת חוב דלאמרין בסוף
הטוקן (גיטין פ"א) וליחוש שמה הפיטה
אשמו דהא ואלו בתקופת' דהלא' (פ"י)
תמו דלדס דלדס מליז על טהרה
שבתורי מליטמא בהיטת חוב דלאמר
לסם בית הלל אי ארס מודים גבליעט
עבנת ונכנס לאהל המת כו' אמרו
לסם בית שמאי לא ארס ארסה עבנת
שיא טהורה (1) בהיטת חוב דעבדי ק"י
מפסיס קניס המוקף למד פחיל
דלפילו גלל היקף (1) טהורים נמשא
שאין לספן וכלם נכנסו שאלו ג' ארס
לכלל מנע אינו כלל משה דלאמר
כהעור והרוטב (לקמן דף קמ"ד):
דלמטה טמא א"י. דלעיל דלמטה
נמי טהור כדמוכח
מתימין דעבד ומה נמי דלמטה
היינו מדרבנן דלקמן ועוד דהשאל
ק"ד דרבה מודה בשתי טבעות ומה
היא כשתי טבעות: **בלוע** בבהמה
טמא א"י. דבהמה לא טמאה כדמוכח
הוא לכל דלל גזר המת לקמן
כהעור והרוטב (דף קמ"ד):
למאי האכתא א"כ"ים שע"י גבה
ארם נבי א"א בעי. ו"א"ת
דלמא אפי' גבלים שהיא לנזשה דשיך
גבו מלגוס דלאשכחן גבי ואלת שנת
בפרק גמה בהמה יואלה (זנת ג.)
דגדרים שחשוכים לה למלגוס ועוד

הקשה רבינו אפ"י דבמזרח כהנים ממעט בהמה וחזי ללא זעו
שהיה גבלים שהן לנזשים ומכנס בגדיו המטמא גדרים מליז צבית
המנוגע כו' ובהמה שאינם מטמאים גדרים אינם מליטמא צבית
המנוגע משמע דבת מלגוס היא אלא דמעטיה קרא דומיא דכתי
דשיך ציה מלגוס ו"ל דבהמה אפילו כלים שהיא לנזשה חשיבי כעל
גבה כיון דל"ן טמאה מכהה ללאו בת טומאה היא וגבי ארם נמי
ה"ג שאין טמאין מחזקו כגון גדרים שעל גביו כל זעו שהיה אורל
גדרים שהיו לנזש גבלים אגביה ומכחו דלא לסם הטומאה וגזרת
הכתוב היא שאין לו כח לטמאם עד שיהיה ולפירושו ה"ל דעומאת
גדרים שהיא לנזש ממתת האדם הס גבלים אס כולו בפנים וידו
מנחוק ועבנת באצבע טמאה הטבעת ואס הוא מנחוק וידו בפנים
ולענת באצבע הטבעת טהורה דנעלה אגביה הוא טהור דרובו
טמא וקשה דבמזרח כהנים ונמסכת נעשים פרק שלשה עשר דתמא
היה עומד בפנים ופשט ידו לחזק ועבנתו בידו ושהה כדי אכילת
פרס טמאות היה עומד בתוך ופשט ידו בפנים ועבנתו בידו וכי
יהודה טמאה מיד וחק"א ככ"י אכילת פרס ושמה הסם מדרבנן הוא
ולא מדאורייתא ומחמיר רבי יהודה לטמא מיד משום דל"ן הטומאה
גבה לסם ממה האדם: **אמר** רבא תרייהו תגהי. לאלו
טמואה בלועה פריך דרבה נמי כס קאמר משמע שגם לרבה היה
פשוט מתוך המשנה אלא מטהרה בלועה פריך דטהרה נמי מן
כמו טמאה ולמה פשוט לו זה יומר מה:
בלע טבעת טמאה ורובא אובל בחריפה. טמאה טמאת מת
אירי דהרי הרי אלא כחללו וחי ללא טמאה בלועה לא
טמאה לא היה מועיל לו טעילה דהיי דמגע בית הסתרים לא
טמאה נמנע נמשא טמאה ו"א"ת ודלמא נטבעת שטמא שערך
(פ"י מ"ה) ועוד אי טמואה שרן אן כן היא אלא ראשון ויחזיקו וכלים
טמאה אלא מאז טמואה: **כ"י** קאמר רבה פ"ד שפ"ע שתי בעיות. פירש
למטה שפולעי דלמטה שפולעי דלמטה שפולעי דלמטה שפולעי דלמטה
לא טמאה האדם לא משום בלועה הוא אלא משום דמגע בית הסתרים
דלמטה שפולעי דלמטה שפולעי דלמטה שפולעי דלמטה שפולעי דלמטה
דף מ"כ) וליכא למימר דטמאה נמשא שאין משה אלא זעו שהטמאה
גבה ממנו כגון מת ונבלה ומעיינות הוא אכל טמא מת
א"ע"פ

ארם. שמענכ טומאה שבתורי מליטמא אינו דין שפולעי על טהרה
שבתורי מליטמא משום בלוע: מה לכלי חרס. דין הוא שפולעי על
טהרה שבתורי שכן יש לו קל אחר שאינו טמאה מגבו: **אמו** און
מנבו קאמרין. מי ילפינן גב ארם מגב כלי חרס דהמירוק הכי:
מסוכו קאמרין. וכן דלדס גמירין
מתוך כלי חרס וי"ל דלס דלס וחומר
אלימא הוא דלרבה דין כלי חרס
חומר מחזיקו של ארם: שכן **טמאה**
מאורו. גלגל נגיפה מה שאין כן בלדס
הלך קל וחומר מה ארם כלי חרס
שאינו מבלע טהרה שבו מליטמא
[ז] ומגליע טהרה שבו מליטמא ארם
שמגליע טומאה שבתורי מליטמא אינו
דין שפולעי על טהרה שבו מליטמא
הואיל וקל הוא שאין מקבל חזיר האדם
טומאה לעולם: **דלמטה**. דרך פ"ו
דכתיבי (ויקרא י"א) והואיל מנגלתה:
דלמטה. תחז לו דרך בית הרעי עד
שנבלע וכגון שהיה א' מחזיק שפוסרת
ולא טמאה בכניסתו טמא: מנין.
שלאחר מכן לא יטמא (1) טמאה
הואיל ונבלע: **אלא ע"י מעלה**. אס
לא יכנס דרך הפה לא ימעכל זעמיס
לעולם: **עינול דלמטה** רב. נפה
אינו ממעכל כל כן עד שיורד למטה:
לריד שפ"י. טמאה גבליע שהיא
לנזש דכתיב (שם ד') והוא אל הבית
יטמא וזלל כתיב כנוס גדרים והואיל
צבית יכנס את גבדיו (שם) ומקומינן
לה צמורת כהניס (1) לשהיה שיעור
אכילה: **אמר** צבכתה שאינה לריבה
שפ"י. שהיא נכנסת טעונה כלים
הרי הן טמאים מיד דוהכל אל הבית
קרינא כ"ו: ומשיעין למאי **הנכנס**.
אמרת אין לריבה שהיה על כרחך
לכלים שעליה דלא ל"י בת מילגס
גדרים היא אלא דרך משי ודרך משי
ארם גופיה לא זעו שהיה שאס לא
היה לנזש בגדיו אלא נעלם על כתפו
ונכנס טמאין מיד: **ועבנתו** כד"ו.
בנקמלו שאל דרך משי: **טמאין**
מיד. דקרינא נמי ככלים והוא אל
הבית: **היה לנזש כלי כו'**. הו לכו

גליון הש"ס

ג"ב' שפ"א בליה דרמן.
ט"ו כלס פ"ח מ"ה:

הגהות הב"ח

(א) ה"י ד"ה ד"ה ד"ה ד"ה
ו"י כמ"ש. ד"ה ד"ה ד"ה ד"ה
גל"ה ל"י ט"ו טמאה מה
בית הסתרים ו"ל הנני
למה פ"ד ל"י דל"י מחזיקו
בשפוסרת דלמא ה"י טמא
ה"י אס חזי טמאה נמשא
אחר שטבל כמי דל"י
טמאה נעלמה: (ב)
(ג) ה"י ד"ה ד"ה ד"ה ד"ה
דל"י גלל היקף שבתורי.
ג"כ ע"י פ"ד פ"ד ד"ה ד"ה
דף פ"ד ע"י ג"ה ד"ה ד"ה
הוא וכן ד"ה ד"ה ד"ה:

הגהות מהר"ב

רנשבנד
[א] ה"י ד"ה ד"ה ד"ה ד"ה
ו"י חזיק כפוסרת. ג"כ
ע"י א"ר ע"י: [ב] כ"י
ד"ה א"ו ו"י כ"י
הטמאה שבתורי מליטמא
מליז חזיק. נחמק מת
מ"י ע"י מ"י מ"י מ"י
דמחוק ו"י מ"י מ"י: [ג]
קרינא היינו ע"י מ"י מ"י
ה"י וכן מ"י מ"י מ"י מ"י
דקטו תפ"ס גל"ס:

מוסף רש"י

הנכנס לבית המנוגע.
צבית המנוגע תבוכ והוא
אל הבית יטמא עד
העירוב ולא תבוכ כנוס
גדרים והואיל ג"כ יכנס
אל גבדיו, כשהיה שיעור
אכילה ופולעי לא יאכל,
מחזיקו כהניס והואיל
צבית יכנס את גבדיו,
הלך הנכנס ו' ויטמא
הוא גבדיו ע"י שאל גבדיו
מלגוס. אין אלו גבדיו
יטמאים מיד, שפ"י כן
אין קורא והוא אל הבית
יטמאה לנזש כ"י
שהיה (ברכות ט"ו) ונ"י
עירובין ד' וטמא ה"ה
לכ"י בליה. וליחזיקו על
גבדיו (שם) וכן ט"ו
דך לכתבן קריין גבדיו
ונכנסו אלו (עירובין ט"ו)
הוא טמא מיד. דמ"י
והוא אל הבית יטמא. וכן
טהורין עד שיהיה יכנס
דכתיב והואיל צבית יכנס
ע"י, וירשקן מ"כ א"ן
ל' אלא אובל ויטמא א"ל
בלל טבוכ שאיב בלא אובל,
לא חילול ולא טבוכ מנין.
ח"ל יכנס גבדיו ריבה,
שמי טמאין כתיב יכנס
גבדיו, ו"ל חספי לנזשים
הכל מ"י ח"ל והואיל ל"ן
שיעור לטבוכ כדי אכילה,
שאין טעון כרוב גדרים
עד שיהיה כדי אכילה.
ונ"י טמא מיד דכ"י
כתיב והוא אל הבית יטמא
ולא כתיב כרוב גדרים
והואיל צבית דלמטה שיהיה
כדי אכילה יכנס גבדיו
(ברכות ט"ו) ונ"י ונ"י
אכילת פרס. מ"י
ככ שפולעי על חמשת אל
העירוב שהוא כלי מ"י
שמי טהרות ואלו מ"י מ"י
טהרה אחר. ברבות ש"ו
ד' כלים אן מ"י טמא
טיעוט, שרם ל"ן מ"י מ"י